

Nr 47.

Ankom till riksdagens kansli den 15 juni 1936 kl. 12 m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om särskild skatt å förmögenhet för år 1936 jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 3 januari 1936 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 23, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande vid propositionen fogade

Förslag

till

förordning om särskild skatt å förmögenhet för år 1936.

Häri genom förordnas som följer:

1 §.

Särskild skatt å förmögenhet skall enligt vad nedan stadgas för år 1936, på grundval av taxering nämnda år, erläggas till staten av fysisk person, därest hans enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skattepliktiga förmögenhet vid utgången av det beskattningsår, som gått till ända närmast före den 1 mars 1936, överstigit 50,000 kronor. I den skattepliktiga förmögenheten inbegripes härvid även förmögenhet tillhörig den skattskyldiges hemmavarande omyndiga barn, därest ej jämlikt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt barnet skall taxeras därför.

Skattskyldighet, som nu sagts, åligger jämväl oskift dödsbo, utländsk juridisk person, som enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt betraktas som utländskt bolag, ävensom i 18 § a) nyssnämnda förordning omförmäld stiftelse.

2 §.

Särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning skall utgå i förhållande till den på nedan angivet sätt bestämda beskattningsbara förmögenheten.

Beskattningsbar förmögenhet utgör, såvitt ej nedan annorlunda stadgas, ett belopp motsvarande den skattskyldiges och i förekommande fall hans omyndiga barns enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skattepliktiga förmögenhet vid utgången av det beskattningsår, varom i 1 § förmäles.

Därest för annan skattskyldig än i 18 § a) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt omförmäld stiftelse berörda skattepliktiga förmögenhet överstiger tjugufem gånger det för den skattskyldige för ifrågasvarande beskattningsår enligt angivna förordning fastställda beskattningsbara beloppet, utgör den beskattningsbara förmögenheten ett belopp motsvarande tjugufem gånger det beskattningsbara beloppet, dock minst femtio procent av den skattepliktiga förmögenheten. Fastställs ej för den skattskyldige något sådant beskattningsbart belopp, utgör den beskattningsbara förmögenheten ett belopp motsvarande femtio procent av den skattepliktiga förmögenheten.

Beskattningsbar förmögenhet utföres i fulla hundratal kronor, så att överskjutande belopp, som icke uppgår till fullt hundratal kronor, bortfaller.

3 §.

Särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning skall utgöra: när den beskattningsbara förmögenheten överstiger 50,000 kronor men icke 150,000 kronor: en promille av den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 50,000 kronor;

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger

150,000 men icke	300,000 kr.:	100 kr. för	150,000 kr. och	2 ⁰ / ₁₀₀	av återstoden.
300,000 »	»	500,000 » :	400 » »	300,000 » »	3 ⁰ / ₁₀₀ » »
500,000 »	»	1,000,000 » :	1,000 » »	500,000 » »	4 ⁰ / ₁₀₀ » »
1,000,000 kr.		: 3,000 »	»	1,000,000 » »	5 ⁰ / ₁₀₀ » »

4 §.

För äkta makar, som under beskattningsåret levt tillsammans, bedömes skatteplikt enligt 1 § med hänsyn till båda makarnas sammanlagda förmögenhet. Den beskattningsbara förmögenheten beräknas för makarna gemensamt under hänsynstagande vid tillämpning av 2 § tredje stycket till det för makarna gemensamt fastställda beskattningsbara beloppet. Skatt beräknas efter den sålunda bestämda beskattningsbara förmögenheten samt fördelas å makarna efter deras skattepliktiga förmögenheter.

Rörande taxering av äkta makar skall i övrigt vad i 19 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt stadgas äga motsvarande tillämpning.

5 §.

1 mom. Den som eftertaxerats till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skall, om eftertaxeringen därtill föranleder, eftertaxeras jämväl till särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning till behörigt belopp.

2 mom. Har skattskyldig i uppgift eller upplysning, som avgivits till ledning vid taxering, lämnat oriktigt meddelande, eller har han, ehuru uppgifts- pliktig, underlåtit avlämna uppgift eller infordrad upplysning, och har där- av föranletts, att han icke blivit taxerad till särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning eller att han blivit för lågt taxerad till sådan skatt, utan att dock eftertaxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skall äga rum, skall han eftertaxeras till särskild skatt å förmögenhet enligt den- na förordning att utgå med det belopp, som genom berörda förfarande un- dandragits statsverket. Beträffande dylik eftertaxering skall vad som är stadgat rörande eftertaxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt äga motsvarande tillämpning.

6 §.

Skattskyldig taxeras enligt denna förordning i den kommun, där han en- ligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skall taxeras till dylik skatt.

7 §.

Har på grund av bestämmelserna i 23 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt befrielse helt eller delvis medgivits från skattskyldig- het till nämnda skatt, skall motsvarande befrielse åtnjutas jämväl i fråga om särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning.

8 §.

Där oskiftat dödsbo jämlikt 24 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt svarar för dylik skatt allenast med tillgångarna i boet eller delägare i skiftat dödsbo allenast för vad av skatten å hans lott belöper och allenast med sin lott i boet, skall motsvarande gälla i fråga om särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning.

9 §.

1 mom. Därest i anledning av överenskommelse eller beslut, varom för- mäles i 29 eller 30 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhets- skatt, befrielse från skattskyldighet till nämnda skatt helt eller delvis skall åtnjutas, skall detta föranleda motsvarande befrielse från skattskyldighet enligt denna förordning.

I fall, varom i 29 § 2 mom. och 30 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt förmäles, må Konungen förklara, att särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning skall för skattskyldig fastställas till högre belopp än gällande bestämmelser eljest skulle föranleda, dock att skat- ten ej må komma att uppgå till större del, procentuellt beräknad, av den på

grundval av överenskommelsen eller beslutet fastställda beskattningsbara förmögenheten, än skatten skulle utgjort av den beskattningsbara förmögenhet, som skulle hava fastställts, om hänsyn ej tagits till överenskommelsen eller beslutet.

2 mom. Vad i 32 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt stadgas om rätt för Konungen att till undvikande av eller lindring i dubbelbeskattning förordna om efterskänkande av inkomst- och förmögenhetsskatt skall äga motsvarande tillämpning beträffande särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning.

10 §.

1 mom. Taxeringsförordningens bestämmelser om taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skola i tillämpliga delar lända till efterrättelse med avseende å taxering till särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning, under iakttagande av vad nedan i denna paragraf finnes stadgat.

2 mom. Taxering till särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning av skattskyldig, som skall taxeras till dylik skatt annorstädes än i Stockholm, verkställs, där fråga ej är om eftertaxering, av den prövningsnämnd, som har att handlägga den skattskyldiges taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.

Där taxeringen sålunda skall verkställas av prövningsnämnd, åligger det landskamreraren att med ledning av självdeklarationer och uppgifter, som må införskaffas från vederbörande ordförande i taxeringsnämnd eller kronombud, såsom underlag för prövningsnämndens arbete låta upprätta en längd med förslag till taxering. Längden skall föreligga färdig senast den 1 september 1936. Genom landskamrerarens försorg skall ofördröjligen i rekommenderat brev med allmänna posten till en var i längden upptagen skattskyldig översändas uppgift om det i densamma intagna förslaget i vad det honom angår. Den skattskyldige äger därpå inom viss i uppgiften angiven tid, minst åtta dagar efter uppgiftens mottagande, till prövningsnämnden inkomma med erinringar beträffande förslaget.

Sedan prövningsnämnden därefter verkställt taxeringen, antecknas denna i nyssberörda längd, vilken fogas såsom bilaga till prövningsnämndens protokoll och anses utgöra en del därav. Bestyrkt avskrift av dylik längd skall i den ordning Konungen föreskriver tillställas, såvitt angår av länsprövningsnämnd förd längd, dem som verkställa debitering av de på grund av taxeringen utgående utskylder, samt, såvitt angår av den mellankommunala prövningsnämnden upprättad längd, länsstyrelsen i vederbörande län.

Underrättelse rörande taxering enligt detta mom. skall av vederbörande protokollförare tillställas den skattskyldige allenast där självdeklaration icke blivit följd.

Eftertaxering till särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning av skattskyldig, som i detta mom. avses, verkställs i förekommande fall i samma ordning som den skattskyldiges taxering till statlig inkomst- och

förmögenhetsskatt; dock skall eftertaxering införas i längd för taxering till särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning.

3 mom. Vid taxering till särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning i Stockholm införes i inkomstlängden uppgift om den till dylik skatt beskattningsbara förmögenheten.

4 mom. Rätt att anföra besvär över taxering enligt denna förordning skall ej tillkomma kommun.

Rätt att anföra besvär enligt 123 § 2 mom. taxeringsförordningen skall tillkomma jämväl den som taxerats till särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning, ehuru han enligt 1 § ej är skyldig utgöra sådan skatt.

Besvär enligt 123 § taxeringsförordningen rörande taxering till särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning av skattskyldig, som skall taxeras till dylik skatt annorstädes än i Stockholm, skola anföras, i det fall att den skattskyldiges taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt icke redan varit föremål för prövningsnämnds efter särskild prövning meddelade beslut, hos prövningsnämnd och i övriga fall hos kammarrätten.

Därest efter anförda besvär eller eljest taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt ändras eller bliver någon påförd, skall samtidigt vidtagas den ändring i taxeringen till särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning, som därav må föranledas.

5 mom. Vid tillämpning av bestämmelserna i 143 § 1 och 2 mom. taxeringsförordningen skall såsom inkomst- och förmögenhetsskatt räknas jämväl särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning.

11 §.

Konungen äger utfärda för tillämpning av denna förordning erforderliga föreskrifter samt fastställa formulär till längd, som avses i 10 § 2 mom.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt därå meddelad uppgift, från trycket utkommit i Svensk författningssamling.

Till behandling i samband med propositionen har utskottet förehaft följande motioner, nämligen:

1:o) de likalydande motionerna I: 198 av herr *Bagge* m. fl. och II: 551 av herr *Anderson* i Norrköping m. fl., vari hemställts, att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts i statsverkspropositionen berörda och till bevillningsutskottet för förberedande behandling hänvisade förslag rörande den direkta beskattningen måtte beakta vissa i motionerna anförda synpunkter;

2:o) de likalydande motionerna I: 200 av herrar *Vollrath Tham* och *Lindgren* samt II: 328 av herr *Sefve* m. fl., vari hemställts, »att riksdagen måtte

avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 23 rörande särskild skatt å förmögenhet»;

3:o) motionen II: 442 av herr *Jacobsson* m. fl., vari hemställt, att riksdagen för sin del måtte besluta sådan ändring i förordningen om särskild skatt å förmögenhet att i motionen påtalad orättvisa i beskattningen avlägnas; ävensom

4:o) motionen II: 625 av herr *Karlsson* i Grängesberg m. fl., vari hemställt, »att riksdagen måtte besluta bifalla följande förslag till ändrad lydelse av paragraferna 1 och 3 i förordningen om särskild skatt å förmögenhet för år 1936:

1 §.

Särskild skatt å förmögenhet skall enligt vad nedan stadgas för år 1936, på grundval av taxering för nämnda år, erläggas till staten av fysisk person, därest hans enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skattepliktiga förmögenhet vid utgången av det beskattningsår, som gått till ända närmast före den 1 mars 1936, överstigit 30,000 kronor. I den skattepliktiga förmögenheten inbegripes därvid även förmögenhet tillhörig den skattskyldiges hemmavarande omyndiga barn, därest ej jämlikt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt barnet skall taxeras därför.

Skattskyldighet, som nu sagts, åligger — — — omförmäld stiftelse.

3 §.

Särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning skall utgöra:

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger 30,000 kronor men icke 50,000 kronor: en promille av den del av den beskattningsbara förmögenheten som överstiger 30,000 kronor;

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger

50,000 men icke	100,000 kr.:	20 kr. för	50,000 kr. och	2 ⁰ / ₁₀₀ av återstoden.
100,000 » »	200,000 » :	120 » »	100,000 » »	3 ⁰ / ₁₀₀ » »
200,000 » »	300,000 » :	420 » »	200,000 » »	4 ⁰ / ₁₀₀ » »
300,000 » »	400,000 » :	820 » »	300,000 » »	5 ⁰ / ₁₀₀ » »
400,000 » »	500,000 » :	1,320 » »	400,000 » »	6 ⁰ / ₁₀₀ » »
500,000 » »	700,000 » :	1,920 » »	500,000 » »	8 ⁰ / ₁₀₀ » »
700,000 » »	1,000,000 » :	3,520 » »	700,000 » »	10 ⁰ / ₁₀₀ » »
1,000,000 kr.		: 6,520 » »	1,000,000 » »	12 ⁰ / ₁₀₀ » »

Beträffande motiveringarna för ifrågavarande yrkanden får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till propositionen och motionerna.

I enlighet med bevillningsutskottets hemställan i betänkande nr 69 antog 1934 års riksdag med vissa ändringar av Kungl. Maj:t framlagt förslag till förordning om särskild skatt å förmögenhet, att utgå under nämnda år.

I sitt ovannämnda betänkande nr 69 framhöll bevillningsutskottet år 1934 bland annat följande:

»Mot förslaget till särskild förmögenhetsskatt hava från i ärendet hörda myndigheter framförts vissa betänkligheter. Av de på utskottets initiativ verkställda undersökningarna torde framgå, att denna kritik icke saknat fog. Såsom departementschefen uttalat är emellertid här fråga om en beskattning av allenast tillfällig natur, betingad av det nuvarande statsfinansiella läget. Med avseende härå och då andra mera lämpliga utvägar att ernå balans i budgeten icke i nuvarande läge kunnat anvisas, har utskottet ansett sig böra i princip biträda de med propositionen framlagda förslagen.»

Även av 1935 års riksdag antogs av Kungl. Maj:t framlagt förslag, varigenom bestämmelserna om särskild förmögenhetsskatt förlänades fortsatt giltighet under nämnda år.

Vid anmälan inför Kungl. Maj:t av finansplanen i årets statsverksproposition förutsatte chefen för finansdepartementet att även under nästa budgetår särskild skatt å förmögenhet skulle uttagas efter samma grunder som för år 1935.

De i 1935 års förordning upptagna bestämmelserna rörande skattens anordnande äro upptagna oförändrade i föreliggande förslag till förordning om särskild skatt å förmögenhet för år 1936. I 10 § 5 mom. har dock i följd av de vid 1935 års riksdag beslutade ändringarna i taxeringsförordningen (förordning den 31 maj 1935, nr 255) borttagits hänvisningen till 141 § 1 mom. taxeringsförordningen.

I motionen II: 442 framhålles att 2 § stycket 3 i förordningen om särskild förmögenhetsskatt innehåller en bestämmelse, som stadgar att för skattskyldig, vars enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skattepliktiga förmögenhet överstiger 25 gånger det för den skattskyldige enligt sist angivna förordning fastställda beskattningsbara belopp, skatten icke skall beräknas å den skattepliktiga förmögenheten utan på ett belopp motsvarande 25 gånger det beskattningsbara beloppet, dock minst 50 procent av den skattepliktiga förmögenheten.

Motionärerna anföra härom i huvudsak följande:

Den högre skatten på inkomst av förmögenhet i jämförelse med skatten på inkomst av arbete motiverades i regel därmed, att förmögenheten representerade en högre »skattekraft». Om en förmögenhet icke gäve någon avkastning, syntes den icke äga någon verklig »skattekraft», därest icke syftet med beskattningen vore att åstadkomma en konfiskation av enskild egendom. I viss mån hade lagstiftaren erkänt detta genom att i fråga om den särskilda förmögenhetsskatten införa ovannämnda reduktionsregel. Genom det sätt på vilket den vore anordnad bleve den emellertid i stort sett fiktiv.

Då den beskattningsbara förmögenheten ställdes i relation till det till inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet, bleve storleken av den beskattningsbara förmögenheten beroende av ej blott kapitalinkomster utan även av såväl andra inkomster som $\frac{1}{60}$ av förmögenheten. Härigenom kunde en skattskyldig komma att för förmögenhet, som icke lämnade någon avkastning, erlægga förmögenhetsskatt som om den lämnade full avkastning, nämligen om den skattskyldiges andra inkomster jämte $\frac{1}{60}$ av förmögenheten tillsammans vore så stora att det beskattningsbara beloppet uppginge till 4 % av förmögenheten. Då ifrågavarande förmögenhet bleve föremål för beskattning även genom den vanliga inkomst- och förmögenhetsskatten, den extra inkomst- och förmögenhetsskatten, utjämningskatten och den progressiva kommunalskatten, nödgades vederbörande skattskyldige för såväl den särskilda förmögenhetsskatten som alla de nyss uppräknade skatterna anlita sin arbetsinkomst, som därigenom i realiteten bleve avsevärt hårdare beskattad än samma arbetsinkomst utan samband med förmögenhet. Den sålunda påtalade orättvisan borde avlägsnas i beskattningen.

Utskottet.

Med hänsyn till rådande statsfinansiella läge finner sig utskottet böra tillstyrka att jämväl för nästkommande budgetår särskild skatt å förmögenhet uttages i enlighet med det av Kungl. Maj:t framlagda förslaget, vilket överensstämmer med de för innevarande budgetår gällande bestämmelserna i ämnet.

I de förslag till omläggning av den direkta statsbeskattningen, som av Kungl. Maj:t framlagts i propositionerna nr 232 och 269, har vad angår den där föreslagna särskilda skatten å förmögenhet förordats en ändring av den enligt nuvarande förordning gällande s. k. reduktionsspärren i så måtto, att densamma skulle sänkas från 50 till 40 procent av den skattepliktiga förmögenheten. I motionen II: 442 ha, såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen, framställts än mer vittgående yrkanden om utvidgning av reduktionsregeln. Med hänsyn till att förslaget till omläggning av den direkta statsbeskattningen av utskottet denna dag avstyrkts (betänkande nr 46) och då ändring i förevarande avseende lämpligen icke synes utan närmare utredning böra nu vidtagas, finner sig utskottet icke kunna förorda någon ändring i motionens syfte.

Med det anförda torde utskottet jämväl få anses hava besvarat de övriga motionerna.

Utskottet får sålunda hemställa,

1:o) att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 23 samt med avslag å motionerna I: 200 samt II: 328, 442 och 625, antaga vid propositionen fogat förslag till förordning om särskild skatt å förmögenhet;

2:o) att de likalydande motionerna I: 198 och II: 551 måtte anses besvarade genom vad utskottet under punkten 1:o) hemställt.

Stockholm den 13 juni 1936.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande: herrar Nilsson i Kristianstad, Bärq i Katrineholm, Hansén, Nilsson i Landeryd, Hjalmarsson, friherre Lagerfelt, Lithander, Lövgren i Boden, Nylander i Stockholm, Olsson i Gävle, Olsson i Ramsta, Anderson i Norrköping, Sjö-dahl, Velander, Löfvander, Myrdal*, Werner i Hultsfred, Eklund, Mårtensson och Hammarlund*.

*) Icke närvarit vid justeringen av betänkandet.

Reservation

av herrar *Bärq* i Katrineholm, *Hjalmarsson*, *Lövgren* i Boden, *Olsson* i Gävle, *Sjö-dahl*, *Myrdal*, *Werner* i Hultsfred, *Eklund* och *Mårtensson* mot viss del av motiveringen.
